

Myrsky-yön lapsi

Kirj. Helmi Mattson.

(Jatkoo)

4 LUKU

Ken myrkyttää sun sydämesi,
Oi, lapsi päivänvalon!
Ken turmella tahtoisi
Sun luonteesi kauniin, jalon.

Älä lapsen katso innostuin,
Jos ei vilpittönnä mieles.
Valitse sanat arvokkaat,
Punnitse puhekieles.

Valter Berg oli ärtyisellä tuulella. — Äh! Pirun sekamelaka! Väärin oli hän korttinsa sekkonnut. Elämästä ei tuntunut tulevan kerrassaan mitään. Lukeminen ei häntä hyödyttä, hän ei voi pitää ajatuksiaan koossa, sen hän oli nähnyt jo pitkään aikaan. Koulussa hän ei tahdo enää olla, kolmannellakymmenellä oleva mies, kun siitä ei kerran tule mitään. Isälle on sanottava, että hän haluaa lopettaa luvut ja alkaa johonkin käytännölliseen toimeen niin pian kuin mahdollista.

Ukko Berg ei ollutkaan vastaan. Sitä hän oli itsekin ajatellut. Olisi pian sanonutkin, jos ei poika itse olisi älynnyt. Rahaa oli mennyt pojan takia tavattomasti, eikä hänestä näyttänyt mitään tulevan. Käski niitä rahoja turhantakia haaskata! Toimikin oli pojalle tiedossa, ei tarvinnut sitä kysellä. Voi olla isän apuna, opetella puutavaraliiketeeseen. Siinä oli hommaa kylliksi. Nyt kun liikettä piti tänä syksynä vielä laajennettaman, niin oli miltei pakosta saata-va konttoriin apua, puhuskelä ukko.

— Konttorityöhön! Sinnekö isä panisi hänet istumaan?

— No, ei väliä! Lähde sitten liikkeelle, kyllä senkin tehtävän saat. Sama kai tuo... Olen tehnyt suuret metsäkaupat, Mutajärven metsän olen ostanut. Se täytyy tänä vuonna kaataa alas. Mene Mutajärvelle talveksi. Työsi ei ole vaikeaa. Tavallinen päällysmiehen tehtävä, ei muuta.

Poika epäröi.

Ei ollut erinomaista olla siinäkään toimesta. Sittenkin hän valitsi sen, ennenkuin jäi kotiin isän silmän alle konttoripojakai.

— Valter Berg lähti.

— Oh! Tällainen Mutajärvi! Kyläpä onkin Mutajärvi, ajatteli Valter tultuaan kirkonkylään, jossa talot olivat hajallaan, yksi siellä, toinen täällä. Ne olivat mikä missäkin sopukassa pitkin Mutajärven rannikko. Kenttä kirkon ympärillä oli lakea, sinä pari kolme aukasta: leipuri, kellojensoittaja ja kylän naisten mielikki vanhapietra kauppias. Kievari puoli kilometriä etäämpänä, lähinnä Halimäen tienhaaraa.

Valter Berg jäi kievariin toistaiseksi. Niin kauaksi, ajatteli hän, kun ehtii katsella muun asunnon, jos sopivampia löytyy.

— Millä kummalla saa tällaisessa paikassa ajan kulumaan ihminen, joka on jotain muutakin ehtinyt elämässään nähdä, kirjoili nuori mies oltuaan pari päivää kievarissa. — Olisi tullut jäätyä tarkastelemaan isän tilikirjoja, olisi kai ollut parempi. Nyt ei viitsi takasin palata, eikä valittaa, kun on itse niin valinnut. — Valter haukotteli.

— Ei täällä taida seuraakaan saada — lieneekö nuorta väkeä koko kylässä... Tuokin tyttö tässä talossa näyttää niin lapsekkaalta, kuinka nuori lienee. Hyvin on sitapaisi ujo, tuskin näyttää itseään vilauksella — arka kuin kyyhkynen. Pitää tarkas-

Nuorten Osasto

taa häntä enempi. Kovin on suloineni...

Mies veteli suurella vierashuoneessa ikävissään savuja. Emäntä silloin tällöin kävi kyselemässä, mitä herralta puuttuu.

Valter alkoi vaivata aivojaan, miten voisi tyttöä puhutella, miten tekisi jonkun tekosyn, jonka turvin saisi tilaisuuden läheystyä. Pian piti saada tilaisuus, kun kievarista oli muutettava asunto toiseen paikkaan. Vakiunta huonetta ei kuulunut olevan antaa koko talveksi.

— Äh! Olkoot! Ei tässä kannata maalaimmamsella vartolla.

(Jatk.)

Petollinen nainen

Työläisnuorisolle kirj. Pietari P.

— Tapasin hänet erään kerran Naantalissa kylpylaitoksen paviljongilla tanssialueella.

Voi, kuinka hän olkkaan miellyttävä! Ensi näkemältä en hänessä huomannut mitään toisista eroavaa, mutta mitä enemmän häntä katselin, sen kauniimmaksi hänen muotonsa muuttui lumoten lopuksi minut kokonaan....

Kuinka keveästi hän tanssi valsin, aivan kuin höyhen, joka hiljaisen litaatulen hengähdellessä liitelee yössä ja alas! Kuinka vallattomana hulumus hänen tummat kutrinsa, kadoten hetkeksi tanssin pyörteeseen, josta hänet etsin jälleen näkyviini....

Oh, minä rakastin häntä, minun täytyy se jollain tavoin hänelle ilmoittaa, mutta miten, sinä kysymys. Ensimmäisen valssin soudessa kiiruhdan hänen luokseen, ja — mikä äärettömän onni — ehdin saada hänet kanssani tanssiin. "Nyt" ajattelin itseni.... niin pehmeät kädet ja niin lämpöiset.... "nyt tai ei koskaan".

— — —
Minä olin onnellisin ihminen maan päällä, hän, kaunotar, oli minun!

Kuka olisi osannut uneksiaakaan, että hänkin rakasti minua.... tuskin olin ehtinyt aloitakaan, kun hän jo puristi niin lämpimästi kädestäni ja kysyi, saisiko hän luvan lukeutua minun tuttavakseni — ystäväkseni, tarkotti.

Oi se sentään onni, etten tullut jo ennenkin antaneeksi sydäntäni toiselle — hänelle vain.

Marssin sävelet alkoivat kuulua, tanssialueet olivat lopussa, kukin otti kavaljeerinsa, ja hän myöskin tarttui kiinni toisen pojan käsivarteeni!

Mitä hittoa, pettikö hän minut? ei, tuhat kertaa ei! se oli varmaanakin erehdys. Vain hienotunteisuus piidatti minut ottamasta häntä pois toisen rinnalta. Hyvä yötä, sinä hupakko ajattelin itsensä ja astuin sydän kipeänä kotiin.

Huomenissa tapasin hänet taas. Juuri kun olin istunut sillan kaiteelle, hän tuli tupsahti eteeni ja hymyili niin herttaisesti, niin voikeästi ja ikäänkuin moittivasti siitä, etten illalla ollut saattanut häntä kotiin.

"Olettepa te aika veijari", ennättää hän minulle, "kun lupasitte tulla ettekä tullutkaan." Minä hämmästyin ja punastuin. Kuka olisi osannut, hämmäläisen hitauden tuntien, ajatellaakaan, että minä olin myöhästynyt! Tuo veitikka selitti, ettei hän minua enää silloin löytänyt mistään.

Vielä samana iltana istui tuo pikku kaunotar minun polvellani, ja kaksi sydäntä sykki vastakkain kuiskailleen kuulumatonta kieltä lemmeästä....

Olin onnellinen; minä en rakasta enää ketään muita kun häntä yksin, ajattelin. Kuinka äärettömän ihana olkkaan tuo ilta, kuinka polttavan suutelon hän painoi minun huulilleni — en luonnollisesti epäilytkään ei liitilästä, tietysti se oli näinkuin hän sanoi.

Kello oli 8 ja silloin oli jälleen määrätty aika ja paikka — erään pajupensaan suojassa lammen tuosaa päässä. Pidin kiirettä, sillä olin päättänyt valmistaa hänelle pienen yllätyksen. Saavuin perille hyvässäajoin ja kiipesin pienen tuuhean kuusen sisään, josta saattoi nähdä, kun hän tulisi ja kuinka hän sinä yksinensä haaveilisi, ja kenties pääsis häneltä joku raskas huokaus siitä, että olin muka hänet pettänyt ja hänelle vannonani valan ja lupaukseni rikkonut, ja kuinka hän olisi hohken, kun minä tulisin esilin kuusen sisälle ja säikäyttäisi hänet, jolloin hän olisi ensin suuttuvinaan, mutta jonka jälkeen kaikki kääntyisi hyväksi ja me — pussalsimme toisiamme.

Nyt hän tulee.... pitääkin olla hiljaa.... Mitä, puhuko hän? Onko hän niitä kaksi? Ei, niin ei voi olla, hän laulaa. Nyt tulee hän jo aivan lähellä, nyt minä säikäytän hänet, hän on jo tuossa — taaskin toisen pojan rinnalla!

Kiirus.... tämähän on jo hävyttömyys.... Tuollaiset ajatukset ristellivät päässäni, ja nuo vintit istuivat ihan lähellä, joten minun oli joko ilmastava itseni tai oltava pillossa eellekin. Valitsin jälkimmäisen.

Kyllä se oli kauheata, kun ne kurttelivat ja nauroivat silmiä aamupuoleen yöstä, aina väliin suudellen ja syltellessä.... Lähtivät toki vihdoin kun aurinko alkoi jo nousta idän taivaalle.

Tällä kertaa minä jouduin suorastan raivoon. Päätin kostaa, jolloi hänelle niin ainakin jollekin toiselle naiselle, sillä olivathan he samaa joukkoa!

En ollut nähnyt häntä moneen aikaan, kunnes palokunnan talolla oli illamat. Heti kun nuo hienot valssin säveleet alkoivat kuulua, kiiruhdattiin luokseni ja kumarsi niin kauniisti, että se suorastaan sai minut paukoihinsa.

Parin minuutin kuluttua olin taaskin unohtanut koko jutun. Tänä iltana minä valtasin työn lopullisesti — ikuisesti.

Seuraavana sunnuntaina päätettiin mennä huvimatulle Munkkisaarelle.

Kuinka se kaikki tapahtui, en tarkalleen muista, mutta kun huvimatulle lähdettiin, oli hänellä minun ostamani sormus sormessaan ja kelloni vitjat kaulassaan — olimme kihloissa.

Saarella oli paljon huvimatukallioita monella laivalla ja väkeä kaikkialta Suomesta.

Mutta missä olkkaan hän, minun valittuni, lieneekö hän etsimässä minua?

Rannasta lähtee juuri laiva, joka kuljettaa mukanaan nuoria ylöppiläitä, ja — mitä näenkin: hän on siellä. — uskonko silmiäni.... ei, kylä hän on siellä erään toisen pojan kainalossa....

— — —
Olin lopullisesti päättänyt hyljätä hänet. Parin pitkän kuukauden kuluttua sain häneltä kirjeen, eräästä talouskoulusta, jossa hän oli oppilaina ensin yhden ja sitten useampia ja — häpeä tunnustaa — rakkauteeni oli pian taas ilmielikkä. Aloin pitää itseäni nolona.

Määrättiin taas jälleen alkakin, jolloin minun piti käydä häntä tapamassa eräällä asemalla.

Kun määräaika saapui, niin mikä olisi ollut oikeampaa kuin olla lähtemättä koko matkalle. Mutta minä en voinut välttää kiusausta sillä se hän oli hän pikku hupakko, ja, ihminenhan on heikko....

.....Juna porbalsi asemalle — rannon suoraan; se oli Imatran asema — siellä hän oli asemalla, minun rakkaani, sormessaan minun sormukseni ja kaulallaan minun ostamat kelloni vitjat. Sitte hän katsoi väkijoukkoon.

Kiiruhdan ules junasta, etsin häntä.... häntä.... ja löydän hänet matkalla puistokäytävän nojatuolilla — toisen käsivarrella.... sormus sormessa ei ollutkaan minun!....

Vuosia jälkeinpäin tapasin hänet jälleen Tampereella. Oi miten hän olkkaan muuttunut! Ei enää poskilla sitä ruusun väriä, ei äänessä sitä vienoa soittoa eikä nauru enää niin sydäntä hivelevää kuin ennen, lauta sittenkin.... sittenkin — tuo samaa voikeus, joka minut — ja monta muuta — oli jo niin monta kertaa valloittanut, ja entinen veitikkamainen hymy huulilla.

Useana iltana kuljettiin käsikädessä ja istuttiin siimeksissä ja iloisesti rupateltiin entisistä asioista ja — ikävä jälleen tunnustaa — minä rakastin häntä ja hän minua.

Pian sain kuulla, että hän oli ollut jo pari vuotta — naimisissa, ja että hän mieheltänsä salaa seurusteli minun kanssani.

Tämä oli minulle suurin onni, mikä minua oli koskaan kohdannut, sillä minä olin myöskin jo — naimisissa.

Tämä oli vain yksi vilahdus koko nais- ja miesmaailmasta.

Jos olet tietämättömän toverisi todellinen ystävä, niin tilaat hänelle Toverittaren.

REUMATISMI

Kotiparannus itse sairastaneen antama. Keväällä 1893 sairastuin lihasreumatismiin. Minä kärsin kolme vuotta, kokenut ainostaan tällaista, jolla se on ollut. Kotteloin lääkettä ja lääkärin toisista jälkeen mutta saamani apu oli ainostaan valaikaista. Viidoin löysin lääkkeen joka paransi minut täydellisesti ja pysyvästi. Olen antanut sitä useille, aina vorteen omalla ohjeella reumatia sairastaville ja joka tapauksessa on parantanut.

Minä haluan kaikkien reumatia sairastavien koettavan tätä ihmeellistä parannusta. Alkää lähettää senttiäkään; lähettääkö vain nimenne ja osoitteen niin lähetän kokeiltavaksenne. Kun olette käyttäneet sitä ja huomanneet sen olevan kauan ikävöilyn lääkkeen reumatismille, voitte lähettää sen hinnat, 1 doll., mutta huomattakaa, minä en tahdo rahanne elette ole täysin tyytyväinen. Eikö tämä ole rehellistä? Miksi käiritte vielä, kun varma parannus tarjotaan teille täten vapaasti? Alkää viivyttelö. Kirjoitakaa tänään.

Mark H. Jackson, 293 F. Gurney Bldg. Syracuse, N. Y.

Mr. Jackson vastaa ylläolevan lannan todenperäisyydestä.

Osoite-ilmoituksia.

ABERDEENIN S. S. CLUBIN ompeluseura kokoontuu joka torstai klo 2 ip, 713 E. 1st St. — Tervetuloa.

ASTORIAN S. S. O. ompeluseuran kokoukset pidetään osaston talolla joka torstai-illa, kello 8. Osoite: 262 Taylor Ave.

HOQUIAMIN S. S. O. ompeluseuran kokoukset pidetään osaston talolla, Ahjlaasaa, joka torstai, kello 2 j.p.p. Osoite: 315—10th St., Hoquiam, Wash.

MULLAN S. S. O. ompeluseuran kokoukset pidetään joka torstai Suomalaisilla, kello 3 j.p.p. Kaikki tervetulleita.

PORTLANDIN S. S. O. Osaston ompeluseuran kokoukset pidetään osaston talolla joka toinen torstai-illa, kello 8. — Osoite: 719 Montana Ave.

HANNAN S. S. O. ompeluseuran kokoukset pidetään jokaisen viikon torstaina, kello 8 j.p.p. Huom! Kahvia saatavana joka kokouksen loputtua.

WAUKEGANIN, III, S. S. O. viralliset kokoukset pidetään joka kuukauden ensimmäisenä ja kolmantena sunnuntaina, alkuen klo 2 ip. — Osaston ompeluseuran kokoukset ovat joka toinen torstai, alkuen klo 2 j.p.p. Vtuvia kokouksen loputtua.